

ישראל במלחמה

" כאשר הכח
לאהבה
יגבר
על
האהבה לכה,
העולם ידע שלום "

BAZAART®

גיליון מס. 2855 * יט כסלו תשפ"ה * 20 דצמבר 2024

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

ארץ נהדרת | אסף סולומון

1. עונג גדול נתגלגל לידי. לכתוב על ספר חדש שהוציא לאור יוצר בן כפר הנשיא, שלאט ובצניעות בונה לעצמו שם של צלם אמן בקהילה לא גדולה של צלמים משובחים.
2. כאשר היה ילד היה אסף הולך לאמפי' כדי להעיף עפיפונים עם ה"אורח עובד" (כך קראו בכפר הנשיא למתנדבים) המאומץ במשפחה. אסף הילד היה נושא עיניו אל העפיפון שהלך והתרחק לשמים הכחולים והיה אומר לעצמו ש"יום אחד אהיה שם למעלה על העפיפון ואעוף בשמים לאן שארצה."
3. כל זה היה מזמן, לפני הרבה שנים. אסף בגר, והוא נמצא כעת רוב היום בקצה עפיפון המכונה בלשון העם "טרקטורון מעופף" ובעזרת מצלמתו הוא מתעד איך אנו נראים מלמעלה. אפשר לומר שאסף מגשים את חלום ילדותו באופן שמזכיר את אמן הטרפז של פרנץ קפקא: "אמן הטרפז סידר את חייו – תחילה רק מתוך שאיפה לשלמות ואחר כך מתוך הרגל שנהיה לו לרודן – באופן שכל זמן שעבד במקום אחד היה שווה על הטרפז יומם ולילה..." (אמן הטרפז, פרנץ קפקא) וכך אסף נמצא עם העפיפון שלו בשמים. ובזמן שהוא כבר שם הוא גם מצלם. את הנוף הגיאוגרפי ואת הנוף האנושי.
4. ביום שבת בערב נשמעה דפיקה בדלת ביתי. אסף נכנס והושיט לי את ספר הצילומים החדש שלו שנקרא 'ארץ נהדרת'. בהמשך סיפר את הסיפור על הילד שהיה הולך להעיף עפיפונים באמפי' ושומר לעצמו בליבו שיום אחד אהיה שם למעלה על העפיפון בשמיים.
5. הספר יש להודות מרהיב עין, למרות שלפעמים באופן כמעט מקומם נוצרת בצופה בתמונות שבו תחושה קשה בגלל הפער העצום שבין היופי המרהיב של הצילומים שבספר למציאות הקשה כפי שאנו חווים אותה ביומיום הקשה והבלתי נסבל.
6. ובכל זאת יש משהו יוצא דופן בעקשנות בה אסף חוזר ומציב ללא לאות את האלטרנטיבה הנופית המרהיבה, למציאות האנושית הבלתי נסבלת שקיימת בארץ הנהדרת הזאת. כאילו הוא אומר לנו ברווחים שבין הצילומים שכשנתקן

את החברה הישראלית, נוכל להנות שוב מהנוף המרהיב המצפה לנו בסבלנות אין קץ מעבר לגדרות ולחוקים שבהם אנחנו מתעקשים לחנוק את עצמנו.
7. 'ארץ נהדרת' ספר צילומים, הוצאה לאור מדיה 10, טס וצילם אסף סולומון

תת אלוף אמיר השכל איש חיל האוויר בדימוס. לשעבר מפקד להק כוח אדם בחיל אוויר. חוקר שואה ופעיל מחאה. לפני שלושה ימים נעצר במסגרת מאמצי הממשלה להפוך את המחאה ללא לגיטימית. את הדברים האלה פירסם בקיר הפייסבוק שלו. אני מביא אותם כדי להראות למי שלא לוקח חלק במחאה עד לאן כבר התדרדרנו במדרון החלקלק. וכמו שמוטי קירשנבאום אמר פעם "בכל פעם שאנחנו מגיעים לתחתית אנחנו שומעים מישהו דופק מלמטה".

מעצר במטודלה

התחלנו את הפעילות אתמול בערב בצומת הרחובות דרך עזה והרב ברלין. לאחר חצי שעה של קריאות ודברים שנשא ד"ר אורן ערן בנוגע למצבם הרפואי של החטופים, יצאנו דרך רחוב עוקף והגענו לצומת הרחובות דרך עזה מטודלה והתיישבנו בצומת. לאחר כעשר דקות נעמד מולי, במרחק של כמטר, סנ"צ שאינני יודע את שמו (האיש מוכר לי מפעילות סביב הכנסת) ופנה אלי באמצעות מגאפון ואמר: "כדי שלא תוכל לומר בבית המשפט שלא שמעת, אני מודיע לך שהפגנה לא חוקית". ברגע הזה הבנתי שהכוונה לסגור חשבון עם האירוע לפני שבועיים וחצי, ברחוב קינג ג'ורג', שבו טענו, אורי אס ואנוכי בבית

המשפט, כי לא שמענו את הקריאה של מפקד תחנה מוריה שההפגנה לא חוקית היות שהיא נאמרה רחוק ומגזרה אחורית.

רחוב דרך עזה היה חסום כשאנחנו יושבים בין שני מחסומי משטרה שמרוחקים האחד מהשני בכ-100 מטר. מספר רכבים שהגיעו מרחוב מטודלה חלפו על פנינו ללא כל הפרעה.

לאחר כשעה ורבע לקחתי מגאפון והודעתי לאנשים שאנחנו מיצינו את האירוע ואיש לדרכו. רגע לפני שעזבנו קרא נער את שמות החטופים והתחלנו לעשות את דרכנו חזרה לרכבים. לא הספקתי לעבור 20 מטר וארבעה שוטרים קפצו עלי והודיעו לי שאני עצור. התיישבתי על הכביש ומפגינים שהיו סביבי סוככו עלי, התפתחה מהומה שנמשכה מספר דקות עד שהשוטרים הצליחו להכניס אותי לניידת.

במהלך ההפגנה נעצרו עוד שלושה מפגינים. בפעם הראשונה מאז מעצריי הקודמים נדרשנו לעבור חיפוש על הגוף עוד לפני החקירה, למה? לשוטרי תחנת מוריה הפתרוני. במהלך החקירה שלי האשים אותי החוקר שקראתי במגאפון לאנשים להתיישב על הכביש דבר שלא היה, שקר, כזב, אבל זה כבר הפסיק להפתיע אותי.

הציעו לנו להשתחרר בתנאים מגבילים מינוריים, שלושה חתמו ואני סירבתי, לא הייתי מוכן שבכתב החקירה יהיה רשום השקר שאני קראתי לאנשים להתיישב על הכביש.

את הלילה ביליתי ב"צימר" של מגרש הרוסים, הסוהרים במגרש הרוסים כבר מכירים אותי. לא הצלחתי לעצום עין כשאני חושב מה עובר על ארבעת חברינו שנמצאים כבר ארבעה שבועות בתנאי מעצר קשים. כמו כן, חשבתי על הדברים שארצה לומר לשופטת. אינני רוצה להאריך רק אומר שלאחר הדיון אצל השופטת חוי טוקר החליטה האחרונה לשחרר אותי ללא תנאי. היה זה רגע קטן של שמחה במציאות עגומה.

ולסיום.

למאבק שלנו להחזרת החטופים ולמדינה מתוקנת אין סיכוי כל עוד נהיה קבוצה של 100 איש נחושים ככל שיהיו, למאבק צריך לוחמים נחושים. כל זמן שאנחנו נשארים קבוצה קטנה אנחנו "מתנפצים על הסלעים" ומשלמים מחיר לא פשוט.

המאבק חייב להיות בירושלים, גם לי הרבה יותר קל להגיע לכיכר הדמוקרטיה בתל אביב אבל שם זה הפסיק לרגש את נתניהו וממשלתו.

אני מבקש לחזור ולשבח את מערך עוטף העצורים ועו"ד יוני נוסבאום שהוא קודם כל בן אדם ואחר כך עורך דין. היות ולקחו ממני את הקפוצון ונשארתי עם גופיה קצרה הוא לא הסס לרגע ונתן לי את מעילו, יוני תודה אתה איש מרגש.

בעם הזה יש אנשים טובים הם רק צריכים להתאחד ולפעול יחד.

ובשולי הדברים, לפני שעה התקשר אלי עו"ד יוני נוסבאום והודיע לי שהמשטרה הגישה ערעור לבית המשפט המחוזי, מחר הדין.

עוד יהיו ימים טובים זה תלוי רק בנו.

אמיר השכל

שעון החול של החטופים

אחד אחד, הם שבים אלינו בארונות. לטראמפ הוא כבר אמר שרובם מתים. ועד שזה יקרה, שרובם ימותו, אלו שעדיין בחיים יאנסו ויעונו וימותו. 439 יום את אור היום הסתירו כתלי המנהרה. גלנט הושלך לכלבים ופוטר. סינוואר הלך לגן עדן של מחבלים, ונתניהו ממשיך כאילו כלום לזייף מסמכים ולדבר על ניצחון ותשכחו מהחטופים.

והם כבר 439 יום (חיים ומתים) נשכחים מלב הנהגה אטומת לב, כלואים במרתפי החמאס, בגלל שרירות ליבו של אדם אחד, צדיק, שמלאכת רציחת החטופים נעשית למענו בידי אחרים, בנימין נתניהו שחרד לשלום ציר פילדלפי ולשלמות הקואליציה שלו יותר מאשר לשלום אזרחי מדינת ישראל שהם כקליפת השום בעיניו. רעשי רקע ותו לא. שחרר אותם כבר! איש מתועב! את כולם! עכשיו! ושתיחנק כבר בנכלולך ...

פינת הקריקטורה השבועית: אריה דרעי: "במשפחה שלי כל מי שהלך לצבא עם כיפה חזר בלי כיפה"

שוב קרתה אותה התקלה, שוב שלחתי בטעות את הטור של השבוע הקודם.
הנה הטור שהיה צריך להתפרסם בשבוע שעבר:

• מזרח תיכון חדש

המזרח התיכון לקראת 2025, אינו נראה כמו חזונו של שמעון פרס בזמנו, זה בוודאי לא "וגר זאב עם כבש", עדיין קשה לחזות את צירופי הכוחות החדשים המשחקים על המגרש הזה, אבל היום ברור יותר, שמה שהיה כבר לא יהיה. האם אני אופטימית? האם אני פסימית? מקסימום – אני סקרנית, ואני מצפה להנהגה חכמה, להנהגה שרוצה קודם כל בטובתם של כל אזרחי ישראל, שתשכיל להנהיג את ישראל הכואבת והמשוסעת, בתוך מציאות חדשה זאת.

• אל אסד (האריה)

מה שנשאר בינתיים על מקומו, משלטונה של שושלת אסד בסוריה נמצא דווקא בשטחנו: פסל הדייג, על הרכס של כתף נוקייב מעל הכנרת, הפסל שיזם עוזי קרן מעין גב, מראה באופן קריקטוריסטי את חאפז אל אסד יושב עם חכה ביד, מתכוון לדוג במי הכנרת. החכה בידו קצרה מאד והוא יושב הרחק מהמים, ועל כן חאפז לא זכה, וגם הבן, רופא העיניים, בשאר, לאושרנו, לא זכה לדוג בכנרת. האם הוא הולך לדוג במי הוולגה? או אולי הוא יפתח קליניקה במוסקבה? על פי המומחים, הוא גזל כל כך הרבה כסף מאזרחי סוריה, שהוא וכל בניו אחריו, יכולים לחיות חיי רווחה בגלות. ואני מקווה שמי שיבואו במקום השושלת, לא יגרמו לנו להתגעגע אליהם.

• חזל"ש (חזרה לשגרה)

הום סנטר בקרית שמונה – נפתח, חנות המוצרים לבעלי חיים, ועוד הרבה עסקים במתחם "ביג" בקריית שמונה – נפתחו. סניפי הבנקים – נפתחו. אבל קריית שמונה עדיין לא חזרה לשגרה. תושביה עוד לא חזרו, הבתים לא שופצו ולא נבנו מחדש. זה לא יהיה מחר וגם לא מחרתיים, אולי לקראת התחלת שנת הלימודים הבאה. נחיה ונראה.

ובינתיים, במטולה, במרגליות, במנרה, ובעוד יישובים בגליל העליון, רק מתחילים להגיע השמאים של מס רכוש, כדי להעריך את מידת הנזק שנגרם למבנים, עוד אין תקציב, אין ממש מינהלת.

אדוני ראש הממשלה, על זה בכלל לא דברת ב"מסיבת העתונאים" שקיימת, ולא אמרת אף מילה על שבעה חיילים שנהרגו באותו היום במלחמת "התקומה"...

• בומים

אני לא מעזה לשאול את האקדמיה ללשון העברית האם המילה "בום" ובעיקר בלשון רבים "בומים" היא מילה תקנית, אבל בארבעה עשר החדשים האחרונים לא יכולנו להתבטא בלי להשתמש במילה הזאת לפחות עשר פעמים ביום: "לא היו אצלנו נפילות, היו קצת אזעקות, אבל שמענו את כל הבומים..." בום זאת מילה אנומטופאית, כלומר, היא מבוססת על צליל שדומה לה. הדוגמא הראשונית שמציינים היא כמובן "בקבוק", אבל גם רשרוש, זמזום, טפטוף וכו'. כך שגם אם המילה בומים אינה מילה תקנית, עדיין, ואני לא בטוחה מה אומרים עליה אנשי האקדמיה (אולי בכל זאת אשאל...), ברור שהיא שימושית יותר מ"קולות הנפץ של מיירטים" או כל תחליף אחר.

אנחנו כבר לא שומעים בומים בסביבה שלנו, הייתה לנו גם הפסקה קצרה של רעשי מטוסים מעלינו, והם חזרו שוב לכמה ימים בשעה שמטוסינו פעלו בסוריה, ומי ייתן ונשכח את המילה הזאת.

ודווקא עכשיו, כשאולי אנחנו כבר נפרדים מהבומים האלה, נחשפתי לספר הילדים החדש שכתבה וערכה נורית אורן, "מי מפחד מהבום". ספר שעוסק בפחדים של ילדים במלחמה, מתוך סיפור על כלב גדול שמפחד מהבומים, והילד הקטן שלצידו, מלמד אותו להירגע ולא לפחד.

הספר חמוד, הרעיון נפלא, החרוזים קלילים, הצילומים של הכלב ושל ידידיו, בני הדור השלישי של משפחת אורן, נכנסים ישר אל הלב.

אני מאחלת לנורית שהספר יימכר, אבל אני מאחלת לכולנו, שהוא יישאר על המדף בחדרי הילדים, ושלא יהיה בו צורך כדי להרגיע ילדים בעת מלחמה.

שבת שלום בית כפר הנשיא

תמר וולפין

פִּינַת הַהֶנְצָחָה / דוּד אֶלְמָן

לוֹאֵי נֶתָן ז"ל - (11/12/1976 - 25/7/1920)

לוֹאֵי הִשְׁתַּיִכָּה לַחֲבוּרַת "יֶרֶדָן" בַּתְנוּעָה. אִישָׁה צְנוּעָה וּבִעֻלַּת שְׁקֵט נַפְשִׁי.
הַשִּׁירָה וְהַמוּזִיקָה הָיוּ חֲשׁוּבוֹת לָהּ בַּחַיָּה. בְּשִׁלְבַּ מְסוּיִם הַצְטֵרְפָה לְאַנְסְבֵּל בַּת-לִי-חַי
כְּשֶׁהַקְּלֵרִינֵט הָיָה כְּלִי הַבִּיטוּי שֶׁלָּהּ בַּמוּסִיקָה.
אֲנִי זֹכֵר בְּעִיקָר אֶת הַנְּגִינָה שֶׁלָּהּ בַּהֲזֹדְמָנוּיּוֹת שׁוֹנוֹת בַּחַיִּי הַקִּיבוּץ.
מְסַפֵּר צִיטוֹטִים שֶׁכְּתַבּוּ יִדִּידָהּ וְאוֹהֲבֶיהָ:-

"בִּלְטוּ אֲצִלָּה הַצְנִיעוּת וְהַשְׁקֵט הַנַּפְשִׁי, וְהַרְצוֹן לַעֲזוֹר לְזוֹלַת"

"לוֹאֵי הִיְתָה מְאֻבְּנֵי הַיִּסוּד שֶׁל הַחֲבֵרָה שֶׁלָּנוּ"

"בַּמְסִירוֹת הָאֶפִּינִית לָהּ הָיָה הַתְּמִידָה בְּשַׁעוֹרֵי הַקְּלֵרִינֵט"

"בְּאַנְסְמֵבֵל בְּצֵל חַי - אֶת תְּפִקִּידָה נְגִינָה בְּצוּרָה נְקִיָּה וּמְמוֹשְׁמַעַת, עִם חִיּוֹךְ דָּק עַל פְּנֵיהָ"

<https://khbbm1.wixsite.com/1976-04>

הַבִּיא דוּד אֶלְמָן - פְּנִיּוֹת כְּלִשְׁהֵם הַפְּנוּ אֵלַי - רַק לֹא בַּטֵּלְפוֹן (בְּעִיַּת שְׁמִיעָה)

ברכות חמות לשעון של יצחק-עדר
בהגיעך לגיל 75 ביום: 15/12/2024

ובתרגום לעברית מימי ילדותו של השעון:-
שעון יצחק, יצחק יצחק, יצחק יצחק יצחק
שעון יצחק יצחק יצחק יצחק יצחק

אוהבי הספר

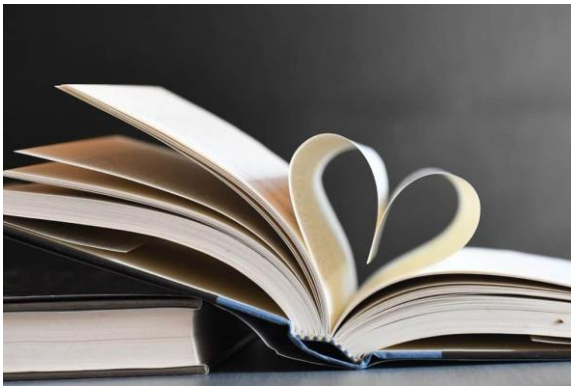
הפגישה הקרובה של אוהבי הספר תתקיים ביום שלישי הקרוב 24 בדצמבר בשעה 17.00 ב"המפגש".

אנא בואו עם סקרנות לשמוע על ספרים

מי שיכול לתרום ספר ממדפי הספרים שלו – נא להביא

מי שיכול להשאיל ספר, ורוצה אותו בחזרה – נא לרשום בתוכו את שם בעלי הספר

גם אני אביא אתי ספרים, ויש גם ספרים במועדון "המפגש".

קפה/תה ועוגיות – יהיו.

להתראות

תמר וולפין

מלחמת חרבות ברזל

בסוף אוקטובר הוציא הפרויקט של עידן רייכל את "תחזור", שיר שכתב רייכל עם אבי אוחיון וביצעה הזמרת רוני דלומי. רייכל, ששכל במלחמה את חברו אל"מ רועי לוי, שנפל ביומה הראשון של המלחמה בהיתקלות עם מחבלים בקיבוץ רעים, הקדיש את השיר לחטופים ו"לא לו שכבר לא יחזרו ויחיו בלבנו לתמיד."

תחזור

הפרויקט של עידן רייכל

מילים: עידן רייכל ואבי אוחיון

לחן: עידן רייכל ואבי אוחיון

השעות העייפות שלא נותנות לזמן לרוץ
הרגליים הכבדות שלא מוצאות סיבה ללכת
הימים והלילות כמו הפנים שבתמונות
הכול עוצר מלכת כשאתה לא כאן

ומתעוררת מחלום ומרגישה אותך קרוב
ואז קוראת לך מתוך הלילה

תחזור, תחזור היום
כל כך רציתי שתגיע
הלוואי תבוא בלי להודיע עוד היום
אני מגדל של אור
ממרחקים ששוב תופיע
הלוואי תבוא בלי להודיע עוד היום

שרון גוילי 20.12

בן הדר

ירון רז 21.12

ארלין פרימוסט

אלי ראובינוב

עמרי קישלינסקי

דניאל וויאט

נוגה חגולי

אופיר זקן 24.12

שרה דבולט 25.12

דייב מק'לוקלין 26.12

סיפור לשבת

"עד קצה האור" / יהונתן גומני

עמוק בעמק שקט, כפר קטן נח על גדות נהר צלול. בכפר חיה שירה, נערה פשוטה ומלאת אור. היא הייתה כובסת בכפר, אוספת בגדים מכולם, תמיד שרה בזמן שעבדה, כאילו העולם היה מנגינה אחת גדולה. למרות הפשטות שלה, ליבה היה עשיר באהבה שאנשים סביב לא תמיד הבינו.

יום אחד הגיע לכפר אורח לא מוכר, איתי שמו. איתי היה גבר עייף, פניו חרושות קמטים שהעידו על חיים קשים. הוא נדד בין כפרים, מחפש מקום להתחיל מחדש אחרי שאיבד הכול - את משפחתו, ביתו, ואפילו את האמונה באהבה. הוא נשא עמו רק שק קטן מלא בזיכרונות ושברים של חלומות.

שירה הייתה הראשונה שדיברה איתו. "אתה נראה כמו מישהו שזקוק למנוחה", אמרה בעדינות. הוא הביט בה, מופתע מכנותה. "אני זקוק ליותר מזה", לחש, כאילו מדבר לעצמו.

כך התחילה מערכת יחסים עדינה בין השניים. שירה, עם ליבה הפתוח, ראתה באיתי אדם זקוק לריפוי, בעוד שהוא ראה בה נקודת אור בעולם של חשכה. היא הראתה לו את פינות הכפר, סיפרה לו סיפורים על ילדותה, ולימדה אותו לחייך שוב.

אבל איתי היה רחוק מלהיות שלם. פצעי העבר שלו עדיין דיממו. "את טובה מדי", אמר לה פעם. "טובה מדי בשביל מישהו שבור כמוני". "אנחנו כולנו קצת שבורים", ענתה, עיניה בוהקות בחמלה. "אבל אהבה אמיתית לא פוחדת מהשברים. היא הופכת אותם לחלק מסיפור יפה יותר".

באותו רגע, לראשונה מזה שנים, איתי הרגיש שמה שהוא איבד אולי יוכל להיבנות מחדש.

הקשר ביניהם התחזק, אבל החיים אינם פשוטים. יום אחד איתי גילה שמחלת לב ישנה חוזרת להכות בו, והוא עלול לאבד את חייו. הוא היה שבור - איך יכול לתת לשירה את אהבתו אם עתידם מעורפל כל כך? "אני לא רוצה להיות הנטל שלך", אמר לה יום אחד.

אבל שירה לא הסכימה לוותר. "אהבה אמיתית לא נמדדת בכמה זמן יש לנו", אמרה. "היא נמדדת בכמה עומק אנחנו מוכנים להרגיש, וכמה אנחנו מוכנים לתת גם כשהפחד נושף בעורפנו".

הם החליטו להתמודד יחד. שירה טיפלה בו במסירות, יום אחרי יום. הם טיילו יחד ביער, שתקו מול השקיעות, וצחקו על דברים פשוטים. כל רגע הפך למתנה שהם לא לקחו כמובן מאליו.

ביום האחרון שלהם יחד, כשאתי שכב חלש אך מחייך במיטתו, הוא אמר לה: "שירה, אהבתך הייתה האור שעמד מול החשכה שלי. אני עוזב את העולם הזה כשאני שלם, כי מישהו סוף סוף לימד אותי מה זו אהבה אמיתית".

כשאתי הלך לעולמו, שירה המשיכה לחיות את חייה, נושאת בלבה את המסר שהשאיר לה: אהבה אמיתית אינה תלויה בזמן או בתוצאה. היא פשוט שם, ביכולת להרגיש עד הסוף, ולתת את עצמך לאחר בלי פחד.

שירה המשיכה לשיר, וקולה הפיץ אור לכל מי שפגש בה. היא הייתה ההוכחה שאהבה לא נמדדת בכמה זמן היא נמשכת, אלא בכמה היא משנה את עולמנו.

100 חטופים וחטופות נמצאים כבר 441 ימים בשבי

